

บทที่ 1

บทนำ

แนวคิดด้านการเมืองและสังคมกับลักษณะความเป็น นักหนังสือพิมพ์ที่สะท้อนจากงานเขียนของมาลัย ชูพินิจ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

อาชีพนักเขียนและนักหนังสือพิมพ์นั้น เป็นสิ่งเชื่อมโยงระหว่างกันและกันมานานแล้ว จากประวัติสิ่งพิมพ์เผยแพร่ตั้งแต่ปลายรัชกาลที่ 4 (พ.ศ.2394 - พ.ศ.2411) เป็นต้นมา จะเห็นว่าอาชีพนักหนังสือพิมพ์และนักประพันธ์อยู่ในเวลาเดียวกันอย่างแยกไม่ได้ ผู้ที่จะเป็นนักเขียนมักจะเริ่มต้นจากการเขียนข้อความต่าง ๆ ลงในหนังสือพิมพ์ ไม่ว่าจะเป็นข่าว โฆษณา หรือบทสัมภาษณ์ ก่อนที่จะเขียนนวนิยาย เรื่องสั้น หรือสารคดีต่าง ๆ ในอดีตไม่เคยปรากฏว่านักหนังสือพิมพ์ผู้ใดเป็นนักหนังสือพิมพ์เพียงอย่างเดียว หรือเป็นนักเขียนเพียงอย่างเดียว จะประกอบอาชีพทั้งสองอย่างไปพร้อม ๆ กัน โดยเกื้อกูลซึ่งกันและกัน

เมื่อเป็นเช่นนี้ นักหนังสือพิมพ์จึงเป็นผู้มีบทบาทสำคัญมากในการเผยแพร่ความคิดต่าง ๆ ลงไปในข้อเขียนทางหน้าหนังสือพิมพ์ แม้ว่าการปกครองในสมัยรัชกาลที่ 6 (พ.ศ. 2453 - พ.ศ.2468) จะยังเป็นระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์อยู่ แต่ทว่ากระแสการล่าอาณานิคมของประเทศทางตะวันตก หรือที่เรียกว่า ยุคจักรวรรดินิยมนั้น ได้แผ่ขยายมาจนถึงประเทศทางตะวันออก แต่ด้วยพระปรีชาสามารถของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 จึงทำให้ประเทศไทยรอดพ้นจากการเป็นเมืองขึ้นของประเทศเหล่านั้นได้ พระองค์ท่านทรงส่งเสริมสนับสนุนให้มีการเผยแพร่ข้อเขียนความคิดเห็นของราษฎรได้อย่างกว้างขวางทางหน้าหนังสือพิมพ์ จึงเป็นแรงบันดาลใจให้ผู้คนมีโอกาสดแสดงความคิดเห็นได้โดยเสรีและกล้าแสดงออกมากขึ้น ทั้งด้านการเมืองและสังคม ซึ่งบ่งบอกถึงความเจริญงอกงามทางความคิดและการพัฒนา (Civilization)

ลัทธิทางวารสารศาสตร์ ได้เริ่มต้นขึ้นจากชาวตะวันตก โดยกำเนิดของหนังสือพิมพ์ในประเทศทางตะวันตกนั้น มาจากการต่อสู้กับรัฐบาลของตนเพื่อเสรีภาพทางความคิดที่ถูกครอบงำโดยชนชั้นสูง เมื่อปลดแอกได้สำเร็จ หนังสือพิมพ์จึงกลายเป็นสื่อของประชาชน ทำให้มีความสำคัญขึ้นมา เนื่องจากเป็นตัวแทนของประชาชนในการเสนอข่าวสาร ดังเช่นที่ Schramm กล่าวไว้ว่า

“สื่อมวลชนมีหน้าที่รายงานเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับประชาชนในประเทศ ทั้งข่าวการเมือง เศรษฐกิจ สังคม ตลอดจนการประกาศต่างๆ”¹

หนังสือพิมพ์จะมีขึ้นได้นั้นก็ต้องมีคนจัดทำขึ้นมา จะเห็นได้ว่านักหนังสือพิมพ์ทางประเทศตะวันตกนั้น จะเป็นนักเขียนควบคู่กันไปด้วย เช่น ในศตวรรษที่ 19 ชาร์ลส์ ดิกเกนส์ (Charles Dickens) นักเขียนผู้โด่งดัง ก็เคยเป็นผู้สื่อข่าวรัฐสภาของหนังสือพิมพ์ London's Morning Chronicle มาก่อน จนถึงช่วงศตวรรษที่ 20 เออร์เนสต์ เฮมมิงเวย์ (Ernest Hemmingway) ก็เริ่มต้นอาชีพนักเขียนนักหนังสือพิมพ์ใน The Kansas City Star ก่อนที่จะมาเป็น European Correspondent ใน Toronto Star² เป็นต้น

การที่มัลลีย์ ชูพินิจ เป็นทั้งนักหนังสือพิมพ์และนักเขียนด้วย จึงอาจเป็นไปได้ว่ามัลลีย์ได้แนวคิดมาจากประเทศทางตะวันตกเช่นกัน

อารยธรรมตะวันตก เป็นตัวอย่างแสดงให้เห็นความสำคัญของหนังสือพิมพ์ จึงนำไปสู่แนวคิดที่ว่าไทยควรมีตัวกลางในการเผยแพร่ความคิดสู่คนทั่วไป เพื่อให้คนไทยและประเทศไทยเจริญเท่าเทียมกับชาติตะวันตก จึงได้มีผู้ต่อสู้เพื่อเรียกร้องเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น บุคคลเหล่านี้ ส่วนใหญ่เป็นคนไทยที่ได้ไปศึกษาเล่าเรียนในต่างประเทศ หรือผู้ที่มีโอกาสได้ไปต่างประเทศและประสบพบเห็นเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นในหน้าหนังสือพิมพ์มาแล้ว

¹ Wilbur Schramm, Mass Communication and National Development (New York : Standford University Press, 1964) ,pp. 74-83.

² Leonard Ray Teel and Ron Taylor, Into the newsroom : An Introduction to Journalism (New Jersey : Prentice – Hall, Inc., 1983),pp.17-18.

ศาสตราจารย์สุกัญญา สุตบรรทัด ได้กล่าวไว้ว่า

"หนังสือพิมพ์เป็นวิทยาการที่ชาติตะวันตก ซึ่งกำลังไล่ล่าอาณานิคมในศตวรรษที่ 19 ต้องการจะเผยแพร่ เพราะหนังสือพิมพ์เป็นสัญลักษณ์ของความเจริญ แต่ทว่าชาติทางตะวันออกบางประเทศ เช่น จีน กีดกันแนวคิดเหล่านี้ และยังกีดกันแนวคิดตะวันตกอื่นๆ เช่น แนวคิดทางศาสนาด้วย ชาติตะวันตกจึงใช้เป็นข้ออ้างอย่างหนึ่งในการล่าอาณานิคม การเปลี่ยนจิตวิญญาณของชาติตะวันออก แท้ที่จริงแล้วชาติตะวันตกถือว่าเป็นสิ่งชอบธรรม เป็นการนำแสงสว่างมาสู่ตะวันออก ซึ่งป่าเถื่อนทั้งด้านวัตถุและความคิด และหนังสือพิมพ์ก็เป็นอีกสัญลักษณ์หนึ่งของความเจริญ เป็นแสงสว่างที่ฉายมาจากตะวันตก"³

จะเห็นได้ว่า สังคมที่เจริญย่อมมีการแสดงความคิดเห็นได้โดยเสรี ดังบ่งชี้ว่าเจริญนั้นก็คือหนังสือพิมพ์ โดยไทยเรารับความเจริญนั้นมาตั้งแต่สมัยหมอบรัดเลย์ (Bradley) จนถึงยุคปัจจุบันที่คนส่วนใหญ่จะอ่านหนังสือพิมพ์ทุกวัน แทบทุกครัวเรือนจะมีหนังสือพิมพ์อย่างน้อย 1 ฉบับ เพื่อรับรู้สภาพสังคมและเหตุการณ์บ้านเมือง ตลอดจนความคิดเห็นในนบทความและคอลัมน์ต่าง ๆ บางคนจะอาศัยยืนอ่านตามแผงขายหนังสือหรือที่ร้านกาแฟ ร้านอาหาร สถานที่เสริมสวย ห้องสมุดสาธารณะ ฯลฯ

สุจิตต์ วงษ์เทศ เล่าว่าชอบอ่านหนังสือพิมพ์มาตั้งแต่เด็ก ๆ

"ตอนเข้าผมจะต้องไปยืนอ่านตามร้านขายหนังสือ ผมคิดคอลัมน์ของครูมาลัยมาก นิยาย เรื่องสั้น ไม่ค่อยเท่าไร แต่ต้องอ่านระหว่างบรรทัดทุกวัน ก็มันไม่มีเงินซื้อหนังสือพิมพ์ข้าง (ขรรค์ชัย บุนปาน) ก็เหมือนผม เราต้องอ่านบทบรรณาธิการของครูมาลัยจนจบ จึงจะไปเรียนหนังสือ"⁴

ประโยชน์ของหนังสือพิมพ์ นอกเหนือจากการแจ้งข่าวสารแล้ว ยังให้ความรู้สาระทางด้านต่าง ๆ อีกด้วย ทั้งยังเป็นสื่อกลางในการนำเสนอความคิดของคนทั่วไป

³ สุกัญญา สุตบรรทัด, หนังสือพิมพ์ : จากยุโรปสู่เอเชีย (อัตสำเนา) (กรุงเทพมหานคร : คณะนิเทศศาสตร์ ภาควิชาหนังสือพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย).

⁴ สัมภาษณ์ สุจิตต์ วงษ์เทศ ,นักหนังสือพิมพ์และนักเขียน , 25 มิถุนายน 2542.

เพื่อให้ปรับตัวเข้ากับสังคมในอนาคต บทบาทของหนังสือพิมพ์นั้นมีอีกมากมาย⁵ นอกเหนือจากการให้ข่าวสาร (Information) แล้ว ยังมีการรับเรื่องราวร้องทุกข์ (Ombudsman) การคัดเลือกข่าวเสนอให้ประชาชน (Gate Keeper) และยังเป็นผู้สังเกตและแจ้งเหตุ (Watch Dog) พฤติกรรมทั้งด้านที่ดีและไม่ดีของสังคม รวมทั้งเฝ้าดูการทำงานของรัฐบาลในสิ่งที่ถูกต้อง ไม่ให้กระทำการต่างๆ โดยปิดหูปิดตาประชาชน นับว่าหนังสือพิมพ์เป็นสิ่งที่ทำให้คนทั่วไป ได้รับรู้ข่าวสารอย่างแท้จริง

โดยธรรมดาแล้ว การที่จะเกิดการพัฒนาความคิดได้นั้น ต้องมีรากแก้วแห่งความคิด จุดเริ่มต้นลัทธิวารสารศาสตร์ในเมืองไทยนั้น เริ่มมาจากการที่รัชกาลที่ 6 ทรงให้สิทธิเสรีภาพแก่หนังสือพิมพ์⁶ และได้พัฒนาสืบต่อมาจนเกิดนักคิด นักเขียน และนักหนังสือพิมพ์ยุคแรกของไทย ซึ่งมีมาลัย ชูพินิจ อยู่ในจำนวนนั้นด้วย

ดังนั้นหนังสือพิมพ์จึงเป็นตัวสะท้อนความคิดของสังคม บ่งบอกถึงความต้องการของคนในสังคมนั้น รวมไปถึงความคิดทางการเมืองอีกด้วย จึงมีคำกล่าวที่ว่าหนังสือพิมพ์เป็นฐานันดรที่ 4⁷

บทบาททางการเมืองของหนังสือพิมพ์นั้น นอกจากจะเป็นตัวกลางระหว่างรัฐบาลกับประชาชน เพื่อเผยแพร่ข่าวสารด้านการเมือง และตรวจสอบการทำงานของรัฐบาลแล้ว ยังสะท้อนความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อรัฐบาล อีกทั้งยังมีบทบาทในการชี้นำสังคมให้พัฒนาไปในทางใดทางหนึ่งอีกด้วย

การจะเป็นนักหนังสือพิมพ์ที่ดีได้นั้น มิใช่ว่าเป็นได้กันทุกคน จำต้องมีการหล่อหลอมทั้งความคิดและจิตวิญญาณเพื่อให้เป็นนักหนังสือพิมพ์ที่มีคุณค่า มีจรรยาบรรณ ซึ่งมีมาลัย ชูพินิจก็ได้รับการหล่อหลอมแนวคิดเหล่านี้มาด้วย

⁵ Harold D. Lasswell, Responsibility in Mass Communication (New York : Harper and Row ,Inc. ,1975) , pp. 23-25.

⁶ ดาว์ณย์ โชตามระ, อบัติการณ์หนังสือพิมพ์ (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์พาสโก,2522), หน้า 20-21.

⁷ สุภา ศิริมานนท์, นักหนังสือพิมพ์ (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แม่คำนาง, 2538) หน้า 146.

สรรพสิริ วิวรศิริ กล่าวไว้ว่า

“นักหนังสือพิมพ์ยุคแรกๆ นั้น เกิดจากความคิดที่ต้องการเผยแพร่ความนึกคิดของตนให้ผู้อื่นได้รู้ และควบคู่ไปกับความอยากเขียนด้วย ทั้งนี้ไม่ได้มุ่งหวังจะเขียนเป็นเรื่องราว แต่เกิดจากการเจอเจอเพื่อนฝูงแล้วก็นำมาเล่าสู่กันฟัง เช่น การไปจับสาว เลยเอาสำนวนที่เขียนจดหมายรักเหล่านั้นมาเขียนเป็นนิยายลงหนังสือพิมพ์”^๘

คำกล่าวนี้จึงเป็นการสะท้อนแนวคิดอีกอย่างหนึ่งว่า ปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่องานเขียนเหล่านั้นก็คือมิตรสหาย

เอก วิสกุล พูดถึงจริยธรรมของนักหนังสือพิมพ์ว่า

“สมัย 2486 สมาคมนักหนังสือพิมพ์ตั้งขึ้นใหม่ๆ นั้น ได้มีพระยาปริชานศาสน์ (เสริญ ปันยารชุน) เป็นนายก สนิท เจริญรัฐ เป็นเลขาธิการกิตติมศักดิ์ ได้คิดร่างประมวลจรรยาบรรณของนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทยขึ้น ซึ่งหนึ่งในนั้น คือ นายมาลัย ชูพินิจ”^๙

เมื่อมาลัย ชูพินิจ เป็นกรรมการคนหนึ่งในสมาคมนักหนังสือพิมพ์ ย่อมแสดงให้เห็นว่าเป็นผู้มีความสำคัญในการร่วมร่างข้อบัญญัติดังกล่าวขึ้นมา และการจะเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้รับการเลือกสรรมาเป็นกรรมการได้จะต้องประกอบอาชีพในศาสตร์นั้นมาก่อนอย่างซื่อสัตย์สุจริต จึงอาจกล่าวได้ว่ามาลัย ชูพินิจ เป็นนักหนังสือพิมพ์ที่มีจิตวิญญาณของการทำหนังสือพิมพ์อย่างแท้จริงและมีวิสัยทัศน์กว้างไกล

บุศย์ สิมะเสถียร นักหนังสือพิมพ์พิมพ์ไทยร่วมรุ่นกับมาลัย ชูพินิจ กล่าวไว้ว่า

^๘ สัมภาษณ์ สรรพสิริ วิวรศิริ, บุตรชายพระยามหาอำมาตยาธิบดี เสนาบดีกระทรวงมหาดไทยในสมัยรัชกาลที่ 5 , วันที่ 27 พฤษภาคม 2542.

^๙ เอก วิสกุล, “จริยธรรมของนักหนังสือพิมพ์ (พ.ศ. 2486)” , วารสารหนังสือพิมพ์ 1 (2511) : 35-37.

“ เวลากลางวันเราจะไปกินข้าวข้างนอกโรงพิมพ์ที่สี่ลม คุณมาลัยจะชอบแวะไปดูหนังสือใหม่ๆ เป็นหนังสือทั้งต่างประเทศและในประเทศ เพื่อให้เราทราบแนวคิดต่างๆ ของคนเหล่านั้น และจะได้เกิดความคิดใหม่ ๆ หลากหลายมากขึ้น ”¹⁰

มาลัย ชูพินิจกล่าวไว้ในพระราชชาติรายสัปดาห์ ฉบับที่ 2 ประจำวันที่ 28 กรกฎาคม พ.ศ. 2478 ในคอลัมน์เพื่อนนักอ่านของเรา เมื่อแรกเริ่มทำหนังสือพิมพ์โดยใช้ชื่อนามปากกา ‘ นายฉันทนา ’ ว่า

“ ทำไมพวกเราจึงรู้สึกชอบชีวิตในการทำหนังสือพิมพ์ ก็เพราะว่ามันทำให้เราได้รับความรู้สึกถึงการต่อสู้ทั้งในการครองชีวิตอยู่อย่างเอกชน และในการครองชีวิตอยู่เพื่อประชาชน ชีวิตเช่นนี้มีทั้งความผิดหวัง และภาคภูมิใจเมื่อสมหวัง แต่อย่างไรมันก็ได้สอนให้เราสู้ร้อ้นโอะชะหมอมหวานของความสำเริง ภูมิใจในการปาเพ็ญกรรมที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ของเรา ”¹¹

มาลัย ชูพินิจ ยังเล่าถึงความพอใจของเขาในการเขียนหนังสือ ดังข้อความในคอลัมน์ระหว่างบรรทัดโดยใช้ชื่อนามปากกา ‘ น้อย อินทนนท์ ’ ในหนังสือพิมพ์พิมพ์ไทยรายวัน ฉบับวันที่ 14 พ.ศ. 2506

“ ครั้งหนึ่งเมื่อสงครามโลกครั้งที่ 2 ยุติลง และได้มีการจัดตั้งรัฐบาลขึ้นใหม่ ท่านผู้ใหญ่ในคณะรัฐบาลนั้นท่านหนึ่งส่งคนมาติดต่อทาบตามจะให้ข้าพเจ้ารับเป็นหัวหน้าฝ่ายประชาสัมพันธ์ของพรรคการเมืองใหญ่ที่จะตั้งขึ้น และข้าพเจ้าก็ปฏิเสธไป โดยให้เหตุผลตามความสุจริตใจว่า ข้าพเจ้าไม่เคยมีหัวฝึกฝนในการเล่นการเมือง ฉะนั้นถึงอย่างไรก็คงจะรับใช้งานของท่านไม่ได้ เพราะใจไม่รัก และข้าพเจ้าก็ทำงานหนังสือพิมพ์ของข้าพเจ้าต่อมา โดยเมื่อหลายปีล่วงไป เมื่อเราได้พบกันในงานสโมสรสันนิบาตอีกครั้ง ท่านก็ตั้งกระทู้ถามสั้นๆ ด้วยความขบขันแต่ก็เป็นธรรมดาเหลือเกินว่า คุณได้อะไรจากการทำหนังสือพิมพ์หลายปีติดต่อกัน แม้เวลาจะล่วงมาเป็นเวลาช้านานแล้ว ข้าพเจ้าก็ยังจำได้ว่าข้าพเจ้าตอบท่านผู้นั้นไปคำเดียวว่า ‘ ความพอใจ ’ ”¹²

จะเห็นได้ว่าข้อความข้างต้นสอดคล้องกับคำกล่าวของชนิษฐา ณ บางช้าง บุตรสาวมาลัย ชูพินิจ ที่เล่าว่า

¹⁰ สัมภาษณ์ บุศย์ สิมะเสถียร , นักหนังสือพิมพ์พิมพ์ไทย , 16 มิถุนายน 2542.

¹¹ นายฉันทนา, “เพื่อนนักอ่านของเรา”, พระราชชาติรายสัปดาห์ 2 (28 กรกฎาคม2478) :2.

¹² น้อย อินทนนท์, “ระหว่างบรรทัด”, พิมพ์ไทย (รายวัน) (14 พฤษภาคม2506) : 9

“ในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรี จำได้ว่าเคยส่งคนมาทาบถามให้ -
พ่อไปทำงานด้วย เราเด็กๆ ก็แอบฟังพ่อกับแม่คุยกัน ตอนผู้มาทาบถามนั้นกลับไปแล้ว พ่อพูด
ว่า ฉันจะไปก็ต่อเมื่อไม่ได้เป็นนักหนังสือพิมพ์แล้ว”¹³

เมื่อมาลัย ชูพินิจ ถึงแก่กรรมเมื่อ 20 สิงหาคม พ.ศ.2506 ศาสตราจารย์
มาลัย หุวะนันทน์ คณะบดีคณะรัฐประศาสนศาสตร์ ในขณะนั้น ได้เขียนคำไว้อาลัยลงใน
หนังสืออนุสรณ์ในการพระราชทานเพลิงศพมาลัย ชูพินิจตอนหนึ่งว่า

“ในปัจจุบันนี้ ถ้าจะมีการศึกษาวิจัยชีวิตประวัติของนักประพันธ์และนักหนังสือพิมพ์ใน
ประเทศไทย ที่ประสบความสำเร็จและก้าวหน้าในชีวิต โดยยึดมั่นอยู่กับอาชีพอิสระนี้สักคน จะ
หาได้ไม่มากนัก แม้จะหาได้ยากสักเพียงใดก็ตาม คุณมาลัย ชูพินิจ ก็เป็นอีกผู้หนึ่งที่คู่ควรแก่
การศึกษาอย่างยิ่ง เพราะเกือบจะเป็นคนเดียวโดยแท้ที่ลุกขึ้นฟันฝ่ามากับอาชีพอิสระที่ท่านรัก
นี้ตลอดมาชั่วอายุขัย โดยมีหวังพึ่งอาชีพรับราชการเลย”¹⁴

แม้ว่าปัจจุบันนี้ ข้อเขียนและบทความต่างๆ ส่วนใหญ่ที่ลงเผยแพร่ใน
หนังสือพิมพ์จะเป็นการถ่ายทอดความคิดของผู้เขียน เพื่อหยั่งเสียงประชาชนหรือเอาใจผู้
อ่านก็ตาม แต่สำหรับนักหนังสือพิมพ์สมัยก่อนนั้นจะเขียนด้วยจุดประสงค์ประการเดียว
คือ “ความพอใจของตน” ดังที่มาลัย ชูพินิจ เคยกล่าวไว้ว่า

“...สำหรับตัวผมเองนั้น เมื่อผมมีเรื่องจะเขียนแล้ว ผมก็เขียน ไม่ได้นึกถึงอะไรทั้งนั้น
ผมซื้อตั๋ยต่อคนคนเดียวเท่านั้น คือตัวของผม และรับผิดชอบต่อตัวของผมเอง แล้วผมก็เขียน
ไปตามนั้น ด้านประชาชน ผมไม่นึกเลย เช่นว่าประชาชนจะชอบหรือไม่ชอบ ผมไม่ได้เก็บเอามา
คิด ผมเขียนเพื่อความพอใจของผมคนเดียว...”¹⁵

คำกล่าวข้างต้นเป็นการแสดงให้เห็นว่านักหนังสือพิมพ์ต้องมีจุดยืนของ
ความคิดเห็นเป็นของตนเอง มิใช่เขียนไปตามคำชักจูงของผู้หนึ่งผู้ใด จะเขียนก็เพื่อถ่าย
ทอดความคิดเห็นของตนเท่านั้น ซึ่งเรื่องนี้จะป็นลักษณะเด่นของนักหนังสือพิมพ์สมัย
ก่อน

¹³ สัมภาษณ์พิเศษ ฐา ณ บางช้าง ,บุตรสาวมาลัย ชูพินิจ , 22 มิถุนายน 2542.

¹⁴ ระหว่างชีวิตของมาลัย ชูพินิจ (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ดำรงสิทธิ์, 2537), หน้า 46.

¹⁵ เรื่องเดียวกัน , หน้า 103.

เมื่อวันที่ 25 ตุลาคม พ.ศ.2505 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ ได้เสด็จพระราชดำเนินพระราชทานปริญญาบัตรแก่ผู้สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประจำปีการศึกษา 2504 ณ หอประชุมมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โอกาสนี้ สภามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้ขอพระราชทานพระมหากษัตริย์คุณโปรดเกล้าฯ พระราชทานปริญญาคุณุภวัฏบัณฑิตกิตติมศักดิ์แก่บุคคลที่ทำความประโยชน์ต่อประเทศชาติ และมาลัย ชูพินิจเป็นผู้หนึ่งที่ได้รับพระราชทานปริญญาวารสารศาสตร์คุณุภวัฏบัณฑิตกิตติมศักดิ์ในครั้งนี้

คำประกาศเกียรติคุณของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้กล่าวไว้ชัดเจนว่า มาลัย ชูพินิจ เป็นนักหนังสือพิมพ์ ปรากฏในข้อความตอนหนึ่งว่า

" ในการประกอบวิชาชีพ นายมาลัย ชูพินิจ ได้ยึดมั่นในอุดมการณ์และจรรยาบรรณของนักหนังสือพิมพ์ตลอดมา ด้วยความสำนึกในหน้าที่และความรับผิดชอบที่มีต่อประเทศชาติ และด้วยเกียรติประวัติอันสูงเด่นในวงการหนังสือพิมพ์ สภามหาวิทยาลัยจึงให้เกียรติเชิดชูนายมาลัย ชูพินิจ เป็นวารสารศาสตร์คุณุภวัฏบัณฑิตกิตติมศักดิ์ " ¹⁶

ข้อความทั้งหมดนี้ เป็นการยืนยันว่า มาลัย ชูพินิจ เป็นนักหนังสือพิมพ์อย่างแท้จริง แต่อาชีพนักเขียนนั้นได้เริ่มต้นหลังจากอาชีพนักหนังสือพิมพ์ โดยได้เริ่มต้นลงนวนิยายในหนังสือพิมพ์ ต่อมาก็เป็นข้อเขียนต่างๆ อาทิ บทความ คอลัมน์ เรื่องสั้น ฯลฯ ซึ่งเป็นที่มาของอาชีพนักเขียน และการเขียนนวนิยายลงในหนังสือพิมพ์นี้เอง ที่เป็นต้นแบบของหนังสือพิมพ์ไทยในปัจจุบันที่จะต้องมึนวนิยายลงพิมพ์ด้วย เพื่อดึงดูดผู้อ่านให้ติดตามหนังสือพิมพ์นั้น

" ยายชอบ " หรือ โซติ แพร่พันธุ์ เพื่อนนักเขียนผู้มีความสนิทสนมมากคนหนึ่งของมาลัย ชูพินิจ ได้กล่าวถึงมาลัย ชูพินิจ ไว้ว่า

¹⁶ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, พิธีพระราชทานปริญญาบัตรแก่ผู้สำเร็จการศึกษาประจำปีการศึกษา 2504 ณ หอประชุมมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 25 ตุลาคม 2505 (พระนคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2505), หน้า 21.

"นักเขียนคนหนึ่งก็จะมีแบบฉบับการเขียนของตนเอง ลอกเลียนแบบกันไม่ได้"¹⁷

ซึ่งตรงกับความเป็นจริง ในงานเขียนของมาลัย ชูพินิจ ที่นำเสนอการเขียนของตนเองด้วยรูปแบบที่สะท้อนบุคลิกลักษณะอันเด่นชัดในข้อเขียนนั้นๆ ผิดแผกไปจากนักเขียนคนอื่น

ดร.เนียร ฉายะบุตร ได้กล่าวถึงการเขียนของมาลัย ชูพินิจ ไว้ว่า

" การเขียนมาจากสัญชาตญาณของมนุษย์ คือ สัญชาตญาณแห่งการคิด สมองของมนุษย์ประกอบด้วยเซลล์ประสาทมากมายหลายล้านเซลล์ หากมนุษย์อยู่เฉยๆโดยไม่คิด เซลล์ประสาทก็จะไม่ทำงาน เซลล์เหล่านี้จะอ้วนป็นี อยู่มากกับคนก็เสมอด้วยคนอ้วนท้องพลุ้ย ลงพุง หัวหลิม ถ้าหากให้เซลล์ประสาทออกกำลัง อยู่มากเช่นเดียวกับที่มนุษย์เราออกกำลัง รูปร่างของเซลล์ประสาทจะแข็งแรง ไม่อ้วนเป็นโรคและไม่ผอมซีโรททั้ง 2 ประการ ซึ่งเหตุผลนี้ทำให้มนุษย์เราต้องคิดนั่นเอง เมื่อความคิดเป็นสัญชาตญาณของมนุษย์ จึงทำให้มนุษย์เราต้องคิด โดยมีจิตวิญญาณคุมความคิดนั้นเช่นกัน ลัทธิดูอัลลิสม์ (Dualism) เชื่อว่าทุกสิ่งมีชีวิตวิญญาณควบคุมมาตั้งแต่สมัย พลาโต (Plato) แม้กระทั่งปรัชญาสมัยใหม่เชื่ออีกว่า วิญญาณของมนุษย์อาศัยในวิญญาณรวม เรียกภาษาเยอรมันว่า คอลเลกทิฟไกสต์ (Kollektivgeist) หรือภาษาอังกฤษว่า Collective Mind หรือ Collective Soul ซึ่งวิญญาณของทุกคนย่อมเป็นกึ่งกันของวิญญาณรวม เช่น นักเขียนมีวิญญาณรวมอยู่ด้วยกัน แต่จิตใจแสดงออกโดยความคิดของแต่ละคน เช่น ความรักอิสระเสรีภาพในการเขียนนั่นเอง ทำให้เราเห็นถึงแนวคิดทั้งทางการเมืองและสังคมของคุณมาลัย ชูพินิจ วิธีการนำเสนอความคิดเหล่านั้น มาลัย ชูพินิจ ได้นำเสนอในแง่อุดมคติ ความรัก ความเห็นอกเห็นใจ และให้อภัย เป็นมรดกแห่งความศรัทธาของชีวิต ซึ่งเป็นมาตรฐานในงานเขียนของคุณมาลัย "¹⁸

ไชยยงค์ ขวลิต ได้พูดถึงมาลัย ชูพินิจ ไว้ว่า

" มาลัย ชูพินิจ ได้ตัดสินใจตระอาชีพร่วมงานหนังสือพิมพ์บางกอกการเมือง จากนั้นก็มีบทบาทสำคัญในวงการหนังสือพิมพ์ขึ้นมาอีกอย่างหนึ่ง ความรักงานหนังสือยิ่งกว่าความใฝ่ฝันอย่างหนึ่งอย่างใด เป็นกำลังผลักดันให้มาลัย ชูพินิจ เข้ามาฝังตัวอยู่ในวงการหนังสือพิมพ์นับแต่บัดนั้นเป็นต้นมา จนกระทั่งวาระสุดท้ายแห่งชีวิต จริงอยู่ ในขณะที่ถึงแก่

¹⁷ ระหว่างชีวิตของมาลัย ชูพินิจ (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์สารสิทธิ์, 2537), หน้า 287.

¹⁸ เรื่องเดียวกัน, หน้า 287-289.

กรรมนั้น มาลัย ชูพินิจ เป็นสมาชิกสภาข้าราชการมณฑล และมีตำแหน่งอื่นๆ อีกมาก แต่สิ่งที่เขาพอใจจะเป็นยิ่งกว่าอะไรทั้งหมดนั้น คือ นักหนังสือพิมพ์ ¹⁹

และ มาลัย ชูพินิจ ได้คุยกับไชยรงค์ ชาลิต ว่า

“มนุษย์เรทุกคนไม่ว่าเล็กว่าใหญ่ ไม่ว่าสำคัญมาก สำคัญน้อย หรือมนุษย์เล็กประติ๋วเพียงไหน อาจมีบทบาทอย่างสำคัญในการฟื้นฟูมนุษยชาติให้เจริญรุ่งเรืองขึ้น หมดงดงตงามขึ้นได้ด้วยกันทั้งนั้น แต่นั่นเป็นเพียงเบื่องปลาด เพราะเบื่องต้นซึ่งสำคัญเหนือสิ่งใด อยู่ที่จะต้องมีศรัทธาเสียก่อนว่าสามารถช่วยทำให้โลกนี้ดีขึ้น ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง อย่างน้อยที่สุดก็ตามกำลังความสามารถ” ²⁰

ข้อความนี้สะท้อนให้เห็นว่า มาลัย ชูพินิจ เป็นนักหนังสือพิมพ์ผู้มีเจตนารมณ์ที่จะใช้ความรู้ทางหนังสือพิมพ์พัฒนาคน มีการเสนอความคิดเห็นผ่านทางหน้าหนังสือพิมพ์ และยังเป็นผู้ให้การสนับสนุนผู้ที่รักวิชาชีพนี้ทุกคน

“ นายรำคาญ ” หรือประหยัด ต.นาคะนาค เคยเปิดเผยถึงผู้อยู่เบื้องหลังการมีชื่อเสียงในวงการของเขาว่า

“ ถ้าหากครูมาลัย ไม่สนับสนุนก็จะหมดโอกาส แม้ว่าจะเป็นเพียงผลงานของเด็กๆ เท่านั้น ครูมาลัย ก็ยังช่วยแก้ไรงานให้จนท่านต้องจากไป ” ²¹

สมบูรณ วรพงษ์ นักหนังสือพิมพ์อาวุโสในยุคปัจจุบัน ก็ได้เล่าความเป็นมาของตนไว้เช่นกัน

“ ตอนที่เริ่มเขียนหนังสือใหม่ๆ นั้น ได้มาหาครูมาลัยที่บ้าน เพื่อให้ครูมาลัยเขียนคำนำให้ จากนั้นก็มีชื่อสมบูรณ วรพงษ์ ในวงการหนังสือพิมพ์นี้ ถ้าไม่มีครูมาลัย...สมบูรณ วรพงษ์ ก็ไม่มี ” ²²

¹⁹ บทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์พิมพ์ไทย วันพฤหัสบดีที่ 27 สิงหาคม 2506 (พระนคร : บริษัทไทยพาณิชย์การ จำกัด , 2506).

²⁰ ระหว่างชีวิตของมาลัย ชูพินิจ (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ดำรงสิทธิ์, 2537), หน้า 274.

²¹ เรื่องเดียวกัน , หน้า 105.

²² สัมภาษณ์สมบูรณ วรพงษ์ ,นักหนังสือพิมพ์ที่เคารพนับถือมาลัย , วันที่ 17 มิถุนายน 2542.

วงการหนังสือพิมพ์สมัยก่อน มีความรัก ความสามัคคี กลมเกลียว -โดยยึดหลักทำงานเพื่อประชาชน จึงมีความผูกพันกันแน่นแนบ ดังสะท้อนให้เห็นจากข้อเขียนที่เผยแพร่ในสมัยนั้น ช. อินทรทูต ได้เล่าถึงความสัมพันธ์ระหว่างนักเขียนสมัยก่อนไว้ว่า

“ ข้าพเจ้าแก่กว่าคุณมาลัย 11 ปี แต่การแก่กว่ากันเพียงแค่นี้ทำให้พวกเราชาวหนังสือพิมพ์ต้องห่างไกลในการเป็นมิตรสหายกันไม่ และจะไม่มีนายทุนคนใดมาแยกความรัก ความสามัคคีของเราที่มีต่อกันได้ แม้แต่อุดมคติที่เราเกิดทุนกันอยู่ ณ บัดนี้ แน่ละ การรวบรวมกันเป็นก๊กเป็นทีมในสมัยนั้น ซึ่งหมายถึงเมื่อราวๆ 30 ปีที่แล้วมา คุณจะไม่มีใครรวบรวมกันเป็นปึกแผ่นแน่นหนาเหมือนทีมของคุณมาลัยเลย ประต่านักเขียนที่เราถือกันว่าเป็นนือกษัตริย์แท้ๆ นั้น ถ้าเปรียบเทียบกับทีมฟุตบอลก็น่าจะเทียบได้ดังนี้

1. คุณกุหลาบ สายประดิษฐ์ (ศรีบูรพา) เป็นหัวหน้าทีม
2. คุณมาลัย ชูพินิจ (แม่ฮ่องค์) เป็นปีกขวา
3. คุณทองอินทร์ นุญยเสนา (เวทวงศ์) เป็นปีกซ้าย
4. คุณโชติ แพร่พันธุ์ (ยาขอบ) เป็นศูนย์หน้า
5. คุณเจริญ เตเวตะทัต เป็นฮาฟกลาง
6. คุณสันต์ ท. โกมลบุตร (สันต์ เทวรักษ์) เป็นแบ็คขวา
7. คุณขาว โกมลพิศ เป็นแบ็คซ้าย
8. คุณบุญทอง เลขะกุล เป็นผู้รักษาประตู

และยังมีคุณยศ วัชรเสถียร คุณทองแท้ สดศรีทอง เป็นในขวาในซ้าย สำหรับอุดมคติของนักเขียนกลุ่มนี้ ก็คือ งานต้องมาหาเรา ไม่ใช่ให้เราไปหางาน ความหมายสูงๆ ก็คือ ถ้าเราทำงานดีจนเป็นที่ยอมรับนับถือจากประชาชนส่วนมากแล้ว งานก็จะมาหาเราโดยเราไม่ต้องไปหางานให้เป็นการเสื่อมศักดิ์ศรี”²³

นอกจากที่มาลัย ชูพินิจ ได้นำเสนอผลงานในหน้าหนังสือพิมพ์มาตลอดทั้งชีวิตแล้ว มาลัย ชูพินิจ ยังอยู่กับงานเขียนหนังสือซึ่งเป็นสื่อสะท้อนความคิดของเขา อีกทั้งยังสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ ในหน้าหนังสือพิมพ์ เช่น การเขียนเบื้องหลังข่าว หรือสารคดีเบื้องหลังข่าว โดยเขียนตามข้อเท็จจริง รวมทั้งมีการให้สัมภาษณ์พิเศษเฉพาะฉบับด้วย (Exclusive Interview) ภาษาที่ใช้ในการเขียนสื่อก็ให้เห็นถึงความมีชีวิตชีวา ใช้ภาษาที่ง่ายต่อการเข้าใจ มีสีสันชวนให้ติดตามดังเห็นได้จากการเขียนข่าวกีฬาโดยเฉพาะกีฬามวย ผู้อ่านจะรู้สึกเสมือนตัวเองเข้าไปนั่งอยู่บริเวณใกล้ขีดเวทีมวย ทั้งนี้เป็นเพราะการอธิบายและการบรรยายใช้ภาษาที่สื่อให้เกิดการเห็นภาพ²⁴

²³ ระหว่างชีวิตของมาลัย ชูพินิจ , หน้า 159-161.

²⁴ สัมภาษณ์ บุศย์ สิมะเสถียร , นักหนังสือพิมพ์พิมพ์ไทย , 16 มิถุนายน 2542.

เมื่อมาลัย ชูพินิจ เป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์และนิตยสาร - ก็ได้จัดคอลัมน์ให้มีความหลากหลาย ทั้งความรู้และความบันเทิงแก่ผู้อ่าน อีกทั้งยังสนับสนุนให้มีการเขียนหนังสือโดยนักหนังสือพิมพ์รุ่นใหม่ ๆ อีกด้วย เช่น อนงค์ เมฆประสาท ประการสำคัญที่ทำให้มาลัย ชูพินิจ เป็นนักหนังสือพิมพ์ที่เต็มเปี่ยมไปด้วยจิตวิญญาณของนักหนังสือพิมพ์แท้ ๆ ก็คือ การที่ริเริ่มก่อตั้งสมาคมหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย และเป็นผู้หนึ่งในคณะกรรมการ อีกทั้งเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงในการบัญญัติจรรยาบรรณของนักหนังสือพิมพ์ และเป็นประธานจัดการประชุมทางหนังสือพิมพ์ขึ้น แต่เป็นที่น่าเสียดายที่ว่าจรรยาบรรณของนักหนังสือพิมพ์ดังกล่าวไม่สามารถเปิดเผยได้ในขณะนั้น เนื่องจากเหตุผลบางประการ²⁵

ดังที่กล่าวมา แสดงให้เห็นว่ามาลัย ชูพินิจ เป็นนักหนังสือพิมพ์ที่มีจิตใจรักในวิชาชีพหนังสือพิมพ์อย่างเต็มเปี่ยม จึงได้รับพระมหากรุณาธิคุณโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งเป็นสมาชิกสภาข้าราชการมณฑลเมื่อ พ.ศ.2502 และเป็นวุฒิสมาชิกควบคู่ไปกับการเผยแพร่ความรู้ โดยเป็นอาจารย์พิเศษของแผนกวิชาวารสารศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์อีกด้วย สถานะเหล่านี้ทำให้มาลัย ชูพินิจ มีความเป็นนักหนังสือพิมพ์ที่มีคุณธรรม มีจิตใจรักวงการหนังสือพิมพ์ และอุทิศเวลาให้แก่การทำงานในวิชาชีพหนังสือพิมพ์ตราบนานวาระสุดท้ายของชีวิต ซึ่งส่งผลให้ผลงานของมาลัย ชูพินิจ มีคุณค่าถึงขนาดที่ School of Oriental and African Studies University of London (SOAS)²⁶ ได้รวบรวมข้อเขียนของมาลัย ชูพินิจ ไว้ในสถาบันด้วย

เนื่องจากผลงานของมาลัย ชูพินิจ ได้สะท้อนสถานการณ์ร่วมสมัยและความ เป็นนักหนังสือพิมพ์ผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง จึงน่าจะศึกษาว่าแนวคิดด้านสังคมและการเมืองของ มาลัย ชูพินิจ กับวิธีการนำเสนอในหน้าหนังสือพิมพ์และนิตยสารเป็นอย่างไร มีแนวคิด เช่นใด และมีปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลต่อแนวคิดของมาลัย ชูพินิจ เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาของนักหนังสือพิมพ์รุ่นต่อไป

²⁵ เอก วิสกุล, "จริยธรรมของนักหนังสือพิมพ์ (พ.ศ. 2486) ", วารสารหนังสือพิมพ์ 1 (2511) : 35-37.

²⁶ นายฉันทนา, X.O. Group เรื่องภายในขบวนการเสรีไทย (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์เชษฐบุรุษ , 2522) , หน้า 2. ได้มาจากห้องสมุดของ School of Oriental and African Studies University of London (SOAS)

วัตถุประสงค์ :

1. เพื่อศึกษาแนวคิดทางการเมืองและสังคมจากข้อเขียนของมาลัย ชูพินิจ
2. เพื่อศึกษาคุณลักษณะความเป็นนักหนังสือพิมพ์จากแนวคิดด้านการเมืองและสังคมของมาลัย ชูพินิจ
3. เพื่อศึกษาปัจจัยที่กำหนดแนวคิดทางการเมืองและสังคมของมาลัย ชูพินิจ

ปัญหาหน้าวิจัย :

1. ผลงานเขียนในหน้าหนังสือพิมพ์ของมาลัย ชูพินิจ สะท้อนแนวคิดทางการเมืองและสังคมอย่างไร
2. การนำเสนอแนวคิดทางการเมืองและสังคมของมาลัย ชูพินิจ สะท้อนคุณลักษณะความเป็นนักหนังสือพิมพ์อย่างไร
3. วิธีการนำเสนอแนวคิดในหน้าหนังสือพิมพ์และนิตยสารเป็นอย่างไร
4. ปัจจัยที่กำหนดแนวคิดด้านสังคมและการเมืองของมาลัย ชูพินิจ เป็นอย่างไร

ข้อสันนิษฐานเบื้องต้น :

1. แนวคิดทางการเมืองและสังคมของมาลัย ชูพินิจ สะท้อนคุณลักษณะความเป็นนักหนังสือพิมพ์ของมาลัยเอง เช่น แนวคิดทางการเมืองของมาลัย ในหนังสือบันทึกจอมพล สะท้อนคุณลักษณะของความเป็นนักหนังสือพิมพ์ที่เป็นตัวของตัวเอง เด็ดเดี่ยว ไม่กลัวเกรงอำนาจอิทธิพล และมีจิตใจยุติธรรม รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น
2. วิธีการนำเสนอแนวคิดทางการเมืองและสังคมของมาลัย ชูพินิจ จะใช้สไตล์การเขียนที่หลากหลาย โดยขึ้นอยู่กับเนื้อหาที่เขียนว่าเกี่ยวข้องกับอะไร เช่น นวนิยายในหนังสือพิมพ์ประชาชาติ ใน พ.ศ. 2475 เรื่อง ชายชาติตรี สไตล์การเขียนเป็นการอิงวรรณคดีประวัติศาสตร์เรื่องขุนช้างขุนแผน เรื่องแก้วตาที่ตีพิมพ์ในวารสารเพื่อนบ้าน ใน พ.ศ. 2506 สไตล์การเขียนเป็นการสะท้อนสภาพสังคมของเด็กกับความอบอุ่นในครอบครัว แต่ละเรื่องยังมีได้หลายสไตล์

3. ปัจจัยที่กำหนดแนวคิดของมาลัย ชูพินิจ ได้มาจากครอบครัว เพื่อนฝูง เพื่อนร่วมงาน ลักษณะนิสัยส่วนตัว สภาพสังคมและการเมืองในช่วงเวลานั้น

นิยามศัพท์ :

1. ปัจจัย : สิ่งที่ทำให้เกิดเป็นแนวคิดขึ้นมาได้นั้นประกอบไปด้วย
 - การศึกษา พื้นฐานความรู้ที่ได้รับการอบรมสั่งสอนเพื่อให้ดำรงชีวิตในสังคมได้
 - ครอบครัว บุคคลที่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดที่ได้อบรมสั่งสอนให้เป็นคนดีในสังคม
 - มิตรสหาย บุคคลที่ให้คำปรึกษาแนะนำตลอดจนจุดประกายให้เกิดแนวคิดต่อการตัดสินใจในการดำเนินชีวิต
 - สถานการณ์ทางสังคม สภาพบ้านเมืองในขณะนั้นอยู่ในยุคหัวเลี้ยวหัวต่อของการเปลี่ยนแปลงระบบการปกครอง
 - ข้อเขียนจากต่างประเทศ งานด้านวรรณกรรมต่างประเทศที่มีผลต่อความคิดทางงานเขียนของมาลัย ชูพินิจ
 - อุปนิสัย นิสัยใจคอที่ส่งผลออกมาทางการกระทำ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความเป็นตัวตนของมาลัย ชูพินิจ

ฯลฯ

2. แนวคิด หมายถึง ความนึกคิดในด้านต่างๆ ของมาลัย ชูพินิจ ที่ผู้วิจัย สกัดออกมาจากข้อเขียนของเขา

- แนวคิดด้านสังคม หมายถึง แนวคิดของมาลัยในเรื่องต่างๆ ได้แก่
 1. การดำเนินชีวิตในครอบครัว
 2. การต่อสู้
 3. สิทธิสตรี
 4. การใช้ชีวิตกับธรรมชาติ

ฯลฯ

- แนวคิดด้านการเมือง หมายถึง แนวคิดที่ได้มาจากรัฐบาลที่มีการปกครองในระบอบประชาธิปไตย ได้แก่

1. การปกครอง
2. เสรีภาพ
3. ระบอบประชาธิปไตย

ฯลฯ

3. วิธีการนำเสนอ การถ่ายทอดแนวคิดทางด้านสังคมและการเมืองผ่านทางหนังสือพิมพ์และข้อเขียนในวารสาร แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

- รูปแบบการนำเสนอ เป็นการแบ่งประเภทงานเขียนต่างๆ ตามวิธีการเขียน

1. บทบรรณาธิการ
2. สารคดี
3. บทความ
4. นวนิยาย
5. เรื่องสั้น

- สไตล์การเขียน อรรถรสที่ทำให้การเขียนมีหลากหลายอารมณ์ ทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์คล้ายตามข้อเขียนนั้นๆ ได้แก่

1. Romantic ไพเราะ อ่อนหวาน รั้าใจ สะเทือนใจ
2. การต่อสู้ ความยุติธรรม ความมานะอดทน
3. ความอบอุ่นในครอบครัว เรื่องราวความคิดของเด็กๆ
4. Realistic ความสมจริงในชีวิตมนุษย์
5. แสดงปัญหาการขัดแย้งทางความคิด
6. ปลุกเร้าจิตใจให้รักชาติบ้านเมือง

4. คุณลักษณะนักหนังสือพิมพ์ ความเป็นนักหนังสือพิมพ์ที่ประเมินได้จากข้อเขียน หรือสามารถสร้างคำจำกัดความได้จากรูปแบบการเขียนของมาลัย ชูพินิจ เช่น ความเป็นตัวของตัวเอง ความเด็ดเดี่ยว และไม่เกรงกลัวอำนาจอิทธิพลใดใด

คณะกรรมการบริหารสมาคมนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย ได้กำหนดจริยธรรมของนักหนังสือพิมพ์ทั้ง 7 ข้อไว้เมื่อวันที่ 6 กรกฎาคม พ.ศ. 2510 ดังนี้

1. ความรับผิดชอบ (Responsibility)
2. ความมีเสรีภาพ (Freedom of Press)
- 3. ความเป็นไท (Independence)
4. ความจริงใจ (Sincerity, Truthfulness)
5. ความเที่ยงธรรม (Impartiality)
6. ความมีใจเป็นนักกีฬา (Fair Play)
7. ความมีมรรยาท (Decency)

5.หนังสือพิมพ์ หมายถึง หนังสือพิมพ์ที่มัลลย ชูพินิจ มีข้อเขียนลงตีพิมพ์ หรือมีส่วนร่วมในการก่อตั้งหนังสือพิมพ์ฉบับนั้น

6.นิตยสาร หมายถึง นิตยสารที่มัลลย ชูพินิจ มีข้อเขียนลงตีพิมพ์ หรือมีส่วนร่วมในการก่อตั้งนิตยสารฉบับนั้น

ขอบเขตการวิจัย :

เป็นการศึกษาสภาวะแวดล้อมที่มีอิทธิพลในการหล่อหลอมมัลลย ชูพินิจ ให้เป็นนักหนังสือพิมพ์และนำไปสู่แนวคิดทางสังคมและการเมือง อีกทั้งศึกษาชีวิตและผลงานของมัลลย ชูพินิจ โดยการสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้อง, เอกสารชั้น 2 และข้อเขียนในหน้าหนังสือพิมพ์ตั้งแต่ พ.ศ. 2467 เป็นต้นมาจนถึง พ.ศ. 2506 รวมเป็นระยะเวลา 39 ปี ซึ่งข้อเขียนของมัลลย ชูพินิจ ได้ตีพิมพ์ลงในหนังสือพิมพ์, นิตยสารและวารสารต่างๆ เป็นปริมาณมากพอสมควร

ข้อจำกัดการวิจัย :

- 1.หนังสือพิมพ์บางฉบับในห้องสมุดหลายแห่ง ตลอดจนหอสมุดแห่งชาติ ไม่สามารถค้นคว้าได้ จึงศึกษาเฉพาะที่มีอยู่และได้รับอนุญาต
- 2.เมื่อนำข้อมูลมาจากแหล่งข้อมูลชั้น 2 (Secondary Source) แล้ว ภายหลังจึงพบหนังสือตัวจริง ซึ่งต่อมาก็ได้มีการรวบรวมจัดพิมพ์ขึ้นอีกครั้ง จึงศึกษาจากหนังสือที่พิมพ์ขึ้นใหม่นั้น

ผลที่คาดว่าจะได้รับ :

- ได้รับรู้แนวคิดทางด้านการเมืองและสังคม ของนักหนังสือพิมพ์ไทยผู้มีชื่อเสียงคนหนึ่ง ที่ใช้ชีวิตอยู่ในช่วงระยะเวลาของความสับสนทางการเมืองและสังคม ตลอดจนได้รับรู้ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดแนวความคิดเหล่านั้น ซึ่งจะเป็นตัวอย่างที่จะนำไปสู่ความเข้าใจในคุณลักษณะความเป็นนักหนังสือพิมพ์ อันจะเป็นคุณประโยชน์ในการดำรงชีวิต และการทำงานในอาชีพของนักหนังสือพิมพ์คนอื่นๆ ต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย